

Arrest

nr. 161 834 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN CAMP, die loco advocaat G. VRINTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2014 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer/mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 08.06.2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op zwart werk in BVBA RAMY, (..) (Geen arbeidskaart) - PV nr. wordt opgesteld door Sociale Inspectie

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 19.03.2013 “

1.2. Op 8 juni 2014 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volk toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 08.06.2014 werd door de politie van Nooderkempen, in samenwerking met de Sociale Inspectie, een PV opgesteld uit hoofde van zwartwerk. Op 19.03.2013 werd aan betrokkene het bevel betekend om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. De combinatie van deze inbreuk betreffende zwartwerk en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat dit bevel afgeleverd werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en een eventuele vernietiging verzoekende partij aldus geen voordeel kan opleveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij is niet in bezit van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

2.3. De exceptie is in de besproken mate gegrond.

2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). In dezelfde zin mag geen bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen schending van een hogere rechtsnorm of voormelde bepaling aanhaalt.

2.5. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juni 2014.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod van 8 juni 2014

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de schending van *“de regels van behoorlijk bestuur”*, ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder meent zij dat er sprake is van een schending van het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Beide beslissingen blijken in de eerste plaats te zijn genomen omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem reeds op 19.3.2013 zou zijn betekend. Evenwel werd aan verzoeker niet op 19.3.2013 maar wel op 19.7.2013 het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Anderzijds had verzoeker tegen dat bevel, en tegen de beslissing die eraan ten grondslag, namelijk de weigering tot medische regularisatie, tijdig en regelmatig, en op grond van ernstige middelen, een beroep tot nietigverklaring met een vordering tot schorsing ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker mag niet het slachtoffer zijn van het feit dat na bijna één jaar deze zaak nog steeds niet bij de Raad is vastgesteld, ook niet wat de schorsing betreft, zodat geen argument mag gehaald worden uit het gegeven dat verzoeker nog steeds in het Rijk is en geen gevolg heeft gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien was het vanwege verwerende partij bijzonder voorbarig om op grond van een enkele mededeling van de sociale inspectie, zonder verder onderzoek, reeds enkele uren na de vaststellingen van het zogezegd zwartwerk, aan verzoeker het bevel te geven om het grondgebied stante pede te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

Verzoeker had immers formeel betwist dat hij tegen enige vergoeding aan het werken was (stuk 9), derwijze dat nader onderzoek aangewezen was voordat dergelijke verregaande beslissingen zouden worden genomen. Er waren immers geen evidente bewijzen van enig zwartwerk aanwezig. Op die manier werden de rechten van verdediging van verzoeker, dewelke door internationale verdragen zijn gewaarborgd, ernstig miskend.”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motivering van de bestreden beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet alsook de feitelijke overwegingen, met name dat verzoekende partij op 8 juni 2014 werd betrapt op zwartwerk en dat haar op 19 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend dat zij niet heeft uitgevoerd. De combinatie van de inbreuk aangaande zwartwerk en het feit dat verzoekende partij een eerdere verwijderingsmaatregel naast zich neergelegd heeft, vormt de reden waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke wijze deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing rust, derwijze dat niet zou voldaan zijn aan de formele motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. Verzoekende partij betoogt dat niet op 19 maart 2013 maar wel op 19 juli 2013 haar het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij toont evenwel niet aan hoe deze materiële misslag in de datum van het gegeven bevel afbreuk kan doen aan de rechtsgeldigheid van de motieven nu zij niet ontkent dat zij dit bevel van 19 juli 2013 naast zich neer heeft gelegd.

3.5. Verzoekende partij stelt tegen voornoemd bevel alsook tegen de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag een beroep te hebben ingediend bij de Raad. Verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van het bevel daardoor niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

3.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat zich daarin het administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt opgesteld door de politie Noorderkempen en verwijzend naar het PV-nummer TU.55.L2.003192/2014 waaruit blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd terwijl zij in de keuken van een horeca-zaak aan het werken was. Tevens blijkt dat verzoekende partij als reden van verblijf 'arbeid' opgaf. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur een standpunt inneemt over deze vaststellingen en op grond daarvan komt tot het treffen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekende partij deze vaststellingen betwist en hierover nog geen besluit is genomen, maakt niet dat de verwerende partij zich niet mag baseren op vaststellingen die door de politie en of de sociale inspectie werden gedaan en waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld.

3.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.8. In zoverre de verzoekende partij nog een schending van andere "regels van behoorlijk bestuur" wenst aan te voeren, merkt de Raad op dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welke regel(s) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke manier. Het louter verwijzen naar "regels van behoorlijk bestuur" beantwoordt niet aan de definitie van een middel. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER